

Pingstdagen. ”Den helige Ande” Apg 2:1-11

När pingstdagen kom var de alla församlade. Då hördes plötsligt från himlen ett dån som av en stormvind, och det fyllde hela huset där de satt. De såg hur tungor som av eld fördelade sig och stannade på var och en av dem. Alla fylldes av helig ande och började tala andra tungomål, med de ord som Anden ingav dem.

I Jerusalem bodde fromma judar från alla länder under himlen. När dånets ljud samlades hela skaran, och förvirringen blev stor när var och en hörde just sitt språk talas. Utom sig av förvåning sade de: ”Men är de inte galileer allesammans, dessa som talar? Hur kan då var och en av oss höra sitt eget modersmål talas? Vi är parther, meder, elamiter, vi kommer från Mesopotamien, Judeen och Kappadokien, från Pontos och Asien, från Frygien och Pamfylie, från Egypten och trakten kring Kyrene i Libyen, vi har kommit hit från Rom, både judar och proselyter, vi är kretensare och araber – ändå hör vi dem tala på vårt eget språk om Guds stora gärningar.”

Det finns berättelser, både i Bibeln och i annan litteratur, där språkförvirring leder till splittring. I berättelsen om Pingstdagen sker det också en förvirring, men åt andra hållet, till enhet. Förvirringen blev stor när var och en hörde just sitt språk talas. Evangelisten Lukas, som ligger bakom redaktionen av Apostlagärningarna, följer sin berättartradition i att minutiöst beskriva alla de kända folkslag på den tiden. Ett signum att andens utgjutelse och vittnesbörd om Jesus gäller alla folk.

Mitt i förvirringen frågar sig alla dessa som hör ”Men är de inte galileer allesammans, dessa som talar?”. En lite komisk fråga, kan vi tycka, men evangelisten är angelägen om att berätta att det handlar om Andens gärningar och inte enbart om lärjungarnas kapacitet eller icke förmåga. Galileer, arbetarklassen på Jesu tid, var enkla människor. Förmodligen de mest utsatta och antagligen de som inte hade hunnit med någon språkutbildning. Enkla människor bland dessa fromma judar från Jerusalem och fjärran länder. En påminnelse till oss att kyrkan lever vidare genom att enkla människor öppnar sig för helig Ande och blir fyllda igen och igen. I Anden står vi jämlika, utan hierarkier.

Jag tror att även lärjungarna blev överraskade av det som hände vid Pingstdagen. Tidigare i Apg 1:6 så frågar de Jesus: ”Herre, är tiden nu inne då du skall återupprätta Israel som kungarrike?”. Det visar på att lärjungarna inte riktigt hade förstått poängen. Nästan som att de ville diktera vad Jesus skulle göra. Att deras längtan efter det gamla kungariket bar dem mer än Jesus uppståndelse och kallelse till Guds rike. Vi känner säkert igen oss i lärjungarnas uttalande. Ja, för ibland känns det som att vi tenderar att ha en färdig bild om hur kyrkan, församlingen, våra liv ska fungera, hur Jesus ska vara. Såpass att vi inte ger utrymme för Gud att skapa något nytt genom Den Helige Anden.

I pingstdagen sker en försoning av det som nån gång gick isär. Här gör Gud något nytt. Guds vind som blåser genom världen, som väcker allt dött till liv, som förnyar allt som är gammalt. Det är ingen tillfällighet att pingsten ligger precis vid denna tid när allt i naturen bryter ut i sin fulla prakt. På samma sätt som naturen förnyas omkring oss, så vill Anden förnya vårt inre. All verklig godhet, all kärlek och barmhärtighet vittnar om den Helige Ande.

Pga corona-pandemin lever vi i ett globalt vakuum, i väntan på att det normala återvänder. Vägen dit är lång och risken är att vi inte kommer att kunna nå det normala igen, i alla fall inte så som vi kände det. Vi ser en förvirring bland oss redan nu och det kommer att fortsätta. I den situationen är det viktigt att vi inte glömmer att löftet om Anden, hjälparen, gäller oss alla. Det är med Den Heliga

Andens hjälp som lärjungarnas kunde gå från förvirring till stabilitet, från osäkerhet till trygghet, från död till liv. Anden vill visa oss försoningens väg, mitt i en splittrad situation.

”Är någon törstig, så kom till mig och drick. ³⁸Den som tror på mig, ur hans inre skall flyta strömmar av levande vatten. Detta sade han om Anden, som de som trodde på honom skulle få.” (Joh 7:37-39) Vilka får komma till honom och dricka? Jo de som är törstiga. Det enda villkoret är att man känner sin törst. Alla som drivs till honom på grund av sin törst blir mottagna. Detta är första steget på trons väg, att man erkänner sitt behov. För tron är inget som man själv kan åstadkomma utan den skapas av Anden. Det handlar alltså inte om att ha en färdig tro. Det viktigaste är inte att vi är framme utan att vi vet åt vilket håll som vi ska gå.

Jesus erbjudande är inte bara att komma och dricka, utan också ett löfte om en källa inombords. Guds ande beskrivs här som levande vatten och visar därmed Guds egen karaktär. Gud vill ge liv till en törstande värld. Samtidigt kan vi inte ge vidare mer än det som vi först har tagit emot för egen del. Därför finns en inbjudan till efterföljelse, så att den gåvan vi fått, som kristna och i våra kyrkor, alltid ska vara vitala och levande och strömma fritt över en värld som törstar och hungrar.

Så låt oss ställa oss under Andens inflytande. Tro är att våga erkänna vår törst, att lyssna, och att öppna oss för Andens påverkan. Så att vi kan få kraft för att vittna om Guds stora gärningar och försoning, om Jesus kärlek till oss i Mönsterås, i Sverige och ända till jordens yttersta gräns.

/Josue Leones

Helig Ande (Kom och möt oss här)

[Text & musik: Bryan & Katie Torwalt.

Sv. Text: P. Nylén, P. Alexandersson, L. Hall]

Det finns ingenting, som kan mätas med Dig
Helt ojämförbar, vårt levande hopp
Din närhet Gud

Jag har smakat Din nåd, den kärlek Du ger
Bara Du gör mig fri, från all skuld och skam
Din närhet Gud

Helig Ande kom och möt oss här
Kom uppfyll rummet med Din atmosfär
Vi längtar, vi vill se Din härlighet
Att förundras helt av Din närhet Gud
Din närhet Gud

Kom nära oss, Du är allt vi behöver
Kom nära oss och låt Din godhet flöda över